

Mutluluk Adresini Değiştirmiş

– Gülalkan · 18 Nisan 2018

Postacı, sokak sokak adres arar elindeki zarfı teslim etmek için ama yok, üç gündür adres aramaktan artık vaz geçip iş yerine dönmek için kestirme yolu tercih eder. Ne zamandır bu yoldan geçmediğini düşünüp etraftaki küçük değişikliklere bakarken kapısının önündeki sandalyesinde güneşlenen oldukça yaşlı bir adam görünce gülümser ona. Temiz pak nur yüzlü bu adama bir anda saygı-sevgi karışımı bir duygu hisseder.

Bu bakış karşılık bulur "gel evlat" der bizim postacıya ve arka kısımdan bir sandalye bulur oturması için.

-Söyle bakalım bir müşkülâtın var senin.

Yeni nesil nasıl anlayacak müşkülâtın ne demek olduğunu. Duraksamasından anlar "yani zor durumdasın, sıkıntıların var demek istedim."

-Efendi baba, elimde bir zarf adres arıyorum. Alıcısı "MUTLULUK"...

-Oğlum dinle beni, o zarfın alıcısı mutluluk gitti buralardan. Arama, kolay bulamazsın. Biz gençken hatta orta yaşlarda her yerde vardı.

Duvar dibinde açan menekşe...

Sokaklarda oynayan çocukların neşeli sesleri...

Kuşların cıvıltıları...

El ele tutuşmuş gençlerin içten gülüşleri...

Bakkaldan çocuğuna çikolata-gofret alan bir babanın tebessümü...

İnsanlara çok yaklaşıp etek veya pantolonlarını koklayan dost bakışlı köpekler...

Miyavlayarak sahibinin arabasındaki bebekle oynayan kediler...

Canın sağ olsun, dükkan senin diyen esnaf...

Vaatlerini yerine getiren yöneticiler...

Vardı bir zamanlar...

Bunlar küçük mutluluklardı sonrasında büyük mutluluklara dönüşürlerdi.

Ha... Şimdi mutluluğun olduğu yerde insanlar;

TV izlemiyorlar,

Gazete okumuyorlar,

Radyo dinlemiyorlar.

"S" harfini yasaklamışlar yani siyaset konuşmuyorlar.

Evlerinin en büyük odasının duvarında büyük bir TÜRK BAYRAĞI,

Diğer duvarda ATATÜRK RESMİ,

Üçüncü duvarda da KUR'AN-I KERİM asılı...

Gönül verdikleri bunlar...

Ve mutlular...

Postacı zarfa baktı, derin düşüncelere daldı...

-Ne o evlat ne düşünüyorsun?

-Efendi baba yıllar önce de elimde bir zarf vardı bir kız çocuğu annesine mektup yazmış ve zarfın üstüne annesinin adını, soy adını yazıp gideceği yer olarak CENNET demişti. Onu hatırladım...

İzin isteyip teşekkür ederken elini öptü bu nur yüzlü adamın. Giderken elindeki MUTLULUK ile yıllar öncesinin CENNET zarfını düşünüyordu hala daha...

Sonra karar gibi bir fikir oluştu beyninde "günümüzde gerilim yapan yalanlardan-dolanlardan, boş vaatlerden uzak kalıp, ailesi içinde sevdikleriyle, eşi ve çocuklarıyla birlikte yepyeni bir dünya kurmak"...

Yeni adresi bulmuştu artık,

Mesaisi de bitmişti sevinçle adeta koşarcasına evine gitti. Giderken çocuklarına gofret, eşine de çok sevdiği tahinli katmer almayı unutmadı...

Akşam yarı açık pencereden sokaklara taşan neşeli sesleri duyanlar gülümsemişler.

Birilerini gülümsetebiliyorsanız ne mutlu sizlere...

Selam ve sevgi ile,

Yurdagül Alkan.